

Odmev iz Afrike

Odmev iz Afrike Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

Milodar za letno naročnino znaša 10 lir.

Milodar naročnika-dobrotnika 20 lir.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. štev. 10.887.)

Ali pa: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. štev. 1/1496.)

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetilj maš.

Spomin na drage umrle

MARIJA RAVIZZA

pomožna misijonarka Družbe sv. Petra Klaverja

umrla dne 10. marca 1943 v Milanu.

Naj počiva na Srcu Jezusovem!

† Preč. g. Ivan Barle, župnik pri Sv. Jakobu v Ljubljani. — Preč. g. Mirko Krampa, bivši kurat v Štanjelu. — Anton Dolinar, Log. — Marija Nartnik, šol. uprav. v Rožnem dolu. — Marija Staver, Postumia. — Anton Pucihar, Gajniče. — Intihar Andrej in sin, Škrabče. — Anton Jakopin, Studeno. — Ana Rutar, Tolmino. — Ovsec Ivan in Ivana, Ljubljana. — Franc Hladnik, Petkovec. — Ivan Pirnat, Vrhnika. — Majda Arhar, Ljubljana. — Ana Špenko, Ljubljana. — Marija Ustar, Ljubljana. — Anton Struna, Dol. Podšumberk. — Marija Selan, Dobrunje. — Frančiška Cankar, Dobrunje. — Marija Gregorič, Zadvor. — Antonija Anžič, Dobrunje. — Frančiška Zupančič, Kožljavec. — Alojzija Lavrih, Bratence. — Marija Lenarčič, Šmartno. — Frančiška Erjavec, Višnja gora.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

POPOLNI ODPUSTKI

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

dne 1. julija, praznik Predragocene krvi Jezusove;

dne 25. julija, sv. Jakob, apostol;

dne 24. avgusta, sv. Jernej, apostol.

Presveta Rešnja Kri, posveti nas!

Za praznik Predragocene Krvi

Prvega julija obhaja sv. Cerkev praznik Predragocene Krvi našega Gospoda Jezusa Kristusa. Ta presveta Kri je vredna neskončne časti. Kakšna razlika med klavnimi darovi stare zaveze in med daritvijo svete maše! Pri sveti maši daruje učlovečeni Sin božji svojo najčistejšo in presveto Kri večnemu Očetu. To je božja Kri! Zares predragocena Kri, ki je za vse človeštvo neizmerne vrednosti. Zakaj ne z zlatom in srebrom, ampak s Krvjo našega božjega Odrešenika smo bili odkupljeni iz sužnosti satanove. Njegova presveta Kri se blesti v naših dušah ter jih napravi dragocene v očeh večnega Očeta — tako dragocene, kot je Jezusova Kri sama. Zato moramo imeti spoštovanje pred vsako dušo in usmiljenje z vsakim človekom, torej tudi s pogani. Za vse ljudi je naš Gospod Jezus Kristus pretil svojo predragoceno Kri.

Ta presveta Kri ima neskončno moč! O da bi se nam odprle oči in bi videli, kako ta odrešilna Kri teče dan na dan, uro za uro na našo zadolženo zemljo, jo očičuje, zadoščuje, posvečuje in krepi ter rešuje grehov in kazni za greh. Kaj so pač sveti zakramenti drugega kot vrelci presvete Krvi Jezusove!

Zlasti ta mesec se iz srca zahvalimo božjemu Zveličarju za dragoceni dar njegove presv. Krvi! Lep zgled take hvaležnosti je življenje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske, ustanoviteljice Družbe sv. Petra Klaverja, ki je umrla v sluhu svetosti 6. julija 1922, torej v osmini praznika Predragocene Krvi. Kako globoko razumevanje je imela ta apostolska žena za predragoceno Kri Odrešenikovo. Kako zbrano in pobožno je vedno prisostvovala daritvi svete maše. Ali ni v duhu darovala presveto Kri, ki je tekla na vseh oltarjih, za rešitev duš ubogih zamorcev! Da je imela pri svojem misijonskem delu toliko uspeha, leži najgloblji vzrok morda prav v tem, da je ta služabnica božja tako pogosto darovala predrago Kri Jezusovo večnemu Očetu za spreobrnjenje Afrike!

Prepričani smo, da tudi danes nimamo uspešnejšega sredstva za rešitev neumrljivih človeških duš, kot daritev svete maše. O, ne pozabimo pri tem ubogih poganov! S čim večjim zaupanjem prosimo, tem več bomo prejeli. Umirajoč na križu nam je Jezus zaslužil vse milosti, pri sveti maši pa nam jih deli.

Prav nadnaravno

Pater Donders, afriški misijonar iz kongregacije Belih očetov v Kipalapala, takole opisuje delo služabnice božje Marije Terezije:

Služabnico božjo Marijo Terezijo Ledóchowsko sem spoznal leta 1894 v Kolinu, ko je ravno začela s svojim lepim misijonskim podjetjem. Ob katoliškem shodu v Mainzu 1910 sem bil ves navdušen za njeno Klaverjevo družbo, in tako tudi drugi. Tu je bilo res vse »nadenaravno«, medtem ko so se druga društva snovala ponajveč na naravnih temeljih. Od tedaj sem delo grofice Ledóchowske podpiral, kjer koli sem imel priliko. Leta 1912 sem se zopet vrnil v Afriko. Blaga ustanoviteljica me ni pozabila. Čutil sem, kot čutijo vsi predstojniki misijonov, da skrbi Družba sv. Petra Klaverja na poseben način zanje.

Naj bodo njene duhovne hčere prepričane, da imajo svetnico za duhovno mater. Ko bi misijonski prijatelji mogli videti, koliko dobrega se je v zadnjih 40 letih izvršilo v Afriki! Misijonarji bi brez pomoči Klaverjeve družbe in njenih dobrotnikov niti polovico toliko ne mogli storiti.

Apostolski delegat ob sklepu evharistične slavnosti v Kilemi.

Darovala se je za duhovnika

Piše p. Alfonz, misijon Taungs, Južna Afrika.

Pred dobrimi tridesetimi leti je prišla neka blaga žena iz Evrope v Južno Afriko z namenom, da se ondi naseli. Posebno pa je hotela tukaj misijonsko delovati med afriškimi domačini. Nobena pot ji ni bila predolga, noben trud prevelik in nobena minuta izgubljena, ki jo je prebila v službi za zveličanje poganov. Svojo hrano si je žena prislužila z delom svojih rok; kar pa si je prihranila, je darovala za misijone. Truda in težav ji v njenem dolgem življenju ni manjkalo; samo to je želela, da bi ji ob zadnji uri bila v pomoč božja milost, in da bi bil ob njeni smrtni postelji na zadnje uro pričujoč misijonski škof, ki je bil tudi sicer njen dušni voditelj.

Ta pobožna žena je prišla pred nekaj meseci k nam v misijon, da bi si tukaj okrepila svoje zdravje, katero je naporno delo zelo zrahljalo. Hvaležno je sprejela dve preprosti sobici, ki smo jih odkazali za njeno stanovanje. In tu je od zore do

mraka šivala, krpala in popravljala mašno obleko in obleko naših misijonskih sirot. Le zjutraj in zvečer je bila nekaj ur sama z Jezusom.

Nekega dne pride eden naših bogoslovcev, Simon po imenu, tudi iskat zdravja in oddiha v naš misijon. Ni bil resno bolan, le živci so mu bili zaradi neprestanega učenja utrujeni. Po treh tednih se je čutil zelo okrepčanega in je hotel oditi domov. Ker so se pravkar imele pričeti počitnice, smo mu svetovali, naj ostane še čez počitnice pri nas. In ostal je.

Nekaj dni nato, bilo je v petek zvečer, pride k meni zamorček in pravi: »Pater, Simonu je slabo. Pridi in poglej.«

Šel sem in našel Simona v postelji. Tresla ga je mrzlica. Tožil je, da ga vse boli. Poklicali smo takoj zdravnika, a ta ni mogel dognati nobene posebne bolezni. Vročina je nastopila do 41°. Ker smo se bali za življenje, smo ga prevideli s svetimi zakramenti. Goreče smo molili, da bi ga Bog ohranil svojemu ljudstvu, ker je bil zelo priden in pobožen bogoslovec in smo stavili vanj mnogo upov.

Teden dni je bogoslovčevo življenje viselo na niti. Deseti dan pa je prišla zgoraj omenjena blaga evropska žena k misijonarjem ter se ponudila, da bo stregla zamorskemu bogoslovcu Simonu in vse potrebno za njega skrbela. Misijonarji so ji to željo radi izpolnili. S pravo materinsko ljubeznijo mu je stregla in pospravljala sobo. Simonu sem vsako jutro prinesel sveto obhajilo in vedno je bilo po sobici vse snažno in v redu pripravljeno. Čeprav bi žena sama potrebovala počitka in postrežbe, je pozabila nase in mislila le na to, da olajša bolniku bolečine in reši življenje bodočemu duhovniku.

Sedem tednov se bolezen ni nikamor premaknila. Po sedmih tednih pa smo začeli upati, da bo bolnik ozdravel. Silno hitro se mu je povračalo zdravje, tako da je po devetih tednih šel že na vrt in tamkaj pomagal vrtnarju.

Tisti dan, ko je Simon prvič vstal, je pa morala leči blaga žena strežnica, ker se je čutila slabo. Ker je drugi dan zopet vstala in okrog hodila, se nihče ni vznemirjal zaradi tega. Pa prihiti po nekaj dneh bolniška sestra k meni in me prosi, naj pošljem po zdravnika, ker je žena zelo slaba. Takoj sem šel k njej in videl, da je res zelo bolna, a pri zavesti je bila. Prosila me je, naj ne hodim po zdravnika, češ da svojo bolezen sama dobro pozna in da bi ji zdravnik ne mogel nič pomagati. Zdravnik je vseeno prišel, a ni mogel dognati posebne bolezni. Res se je žena drugi dan počutila boljše.

Ko sem jo v soboto popoldne obiskal, me je prosila za svete zakramente za umirajoče. Ker se mi ni zdelo, da bi bila

resna nevarnost, sem izrazil svoje pomisleke; ona pa je le prosila. Zato sem jo spovedal, ji podelil sv. popotnico in sveto poslednje olje. Ponoči se je bolezen poslabšala. Drugi dan, v nedeljo, sem se odpeljal v 30 km oddaljeno zunanjo misijonsko postajo in sem tam imel službo božjo. Ves dan mi je nekaj reklo: »Kmalu se odpravi domov!« In res sem se vrnil zgodaj popoldne, čeprav je bilo zelo vroče. Komaj sem dospel domov, so mi povedali, da pride to noč prevzvišeni škof v naš misijon. Ob 11 ponoči smo mu šli naproti na kolodvor. Takoj sem mu povedal, da je dotična žena, ki jo je on k nam poslal, in ki je ves čas bogoslovцу Simonu tako požrtvovalno stregla, resno bolna. Gospod škof pa je dejal, da ga je žena že poprejš prosila, naj pride k njeni smrtni postelji, kadar bo zvedel, da je zbolela. Zato ni odlašal, ampak se nemudoma odpravil na pot.

Takoj smo škofa peljali k bolnici, ki je bila zelo vesela njegovega prihoda. In potem je vpričo nas povedala počasi a jasno tole:

»Prevzvišeni! Čutim, da ne bom več dolgo. Sv. zakramente sem prejela in tudi moja pristrčna želja se mi je izpolnila, da ste prišli k moji smrtni postelji. Najiskrenejša vam hvala, Prevzvišeni! Ko je bil Simon zelo bolan in sem vedela, da želi biti mašnik, sem prosila Boga, naj vzame moje življenje namesto njegovega, da bo mogel on, kot mašnik Gospodov, med svojimi rojaki v Afriki mnogo dobrega storiti. Kolikor se je njegovo zdravje vračalo, toliko se je moje slabšalo. Tako sem videla, da je Bog mojo žrtev sprejel, in mu jo rada darujem. Zato sem se pripravila na odhod v večnost in sem odklonila zemeljskega zdravnika. Čutim, da se bliža ura in da je Gospod blizu.«

Govorica jo je utrudila. Mi smo poklenili k njeni postelji, in prevzvišeni je molil molitve za umirajoče. Proti jutru smo šli vsi domov, le bolniška sestra je ostala pri njej. Ko jo je drugi dan gospod škof obiskal, ga žena ni več spoznala. Tudi govorila ni več. V torek ob pol 7 zjutraj pa je mirno zaspala v Gospodu.

Žrtev, ki jo je Bogu doprinesla, je rodila svoj sad. Simon je postal duhovnik in se pri sv. maši hvaležno spominja svoje blage dobrotne.

Ta žena ni poznala razločka med belim in črnim, ampak je v smislu krščanske ljubezni darovala svoje življenje za dotlej nepoznanega afriškega bogoslovca. Taka žrtev je Bogu še posebno všeč.

*»Bogastvo ne da modrosti in za denar se poštenje ne kupi.«
(Slomšek.)*

Zamorski novomašnik Jožef Sipendi daruje svojo prvo sv. mašo
v kapeli Družbe sv. Petra Klaverja.

Trije zamorski novomašniki

Osrednji hiši Družbe sv. Petra Klaverja v Rimu je naklonil ljubi Bog meseca decembra 1942 izredno milost in veselje. V njeni domači kapelici, na oltarju sv. Petra Klaverja, so trije zamorski novomašniki opravili svojo prvo sveto mašo.

Vsi trije izvoljenci Gospodovi so domačini daljne črne Afrike. In sicer je imel preč. g. Jožef Sipendi svojo novo mašo na praznik sv. apostola Tomaža, to je 21. decembra. — Drugi zastopnik zamorskega rodu je bil preč. g. Jožef Tole, doma iz Etiopije, ki je bral svojo novo mašo dne 23. decembra. — Tretji novomašnik zamorec, preč. g. Janez Gbikpi, je pristopil prvič k oltarju Gospodovemu dne 30. decembra, da daruje trikrat sveti Trojici brezmadežno Jagnje božje. Vsi trije gospodje novomašniki so študirali bogoslovje v »Urbanovem zavodu za širjenje vere« v Rimu. Za mašnike jih je posvetil nj. eminenca kardinal Fumasoni Biondi na vigilijo sv. apostola Tomaža.

Ni bilo prvič, da je videla kapela naše osrednje hiše stopiti k oltarju duhovnike-domačine. Že več drugih zamorskih duhovnikov, ki so se šolali v Etiopskem zavodu vatikanske države, ali pa so več ali manj časa bivali v Rimu, je prihitelo v osrednjo hišo Družbe sv. Petra Klaverja, da plačajo dolg sladke dolžnosti hvaležnosti in se zahvalijo za velikodušno pomoč blagih dobrotnikov, ki so jim s svojo podporo pomagali doseči vzvišeni duhovski poklic. Sveta maša, ki so jo brali v naši kapeli, je bila za blage dobrotnike in vse njihove zadeve. Kako iskreno so pač molili: »Povrni milostno, Gospod, vsem, kateri nam zavoljo tvojeja imena kaj dobrega store, z večnim življenjem.«

Noviciat zamorskih sester

(Misijon Allandi, apostolski vikariat Dahome.)

Pismo s. Evgenije, kongregacija Naše ljube Gospe apostolov.

Kot vrhovno prednico sestrá Naše ljube Gospe apostolov me veseli, da Vam morem danes sporočiti o našem noviciatu, ki se ima uprav Klaverjevi družbi zahvaliti za svoj obstoj.

Ko sem obiskovala vse redovne hiše v Afriki, sem bila tukaj navzoča pri neki preobleki. Tu sem na svojo veliko radost videla, da je delo naših sestrá rodilo obilne sadove. Vse naše mlade novinke molijo k Bogu za blagoslov našim dobrotnikom. V okolici stanuje mnogo dobrih krščanskih družin, ki so živ zgled poganskim sosedom.

Na ta noviciat stavim mnogo upanja. Deklice se temeljito pripravljajo na redovniško življenje in so zares pobožne in se prizadevajo za krščansko popolnost, da bi pozneje pridobile čim več svojih poganskih rojakov za Kristusa.

Današnja slovesnost preobleke je poživila zanimanje in vnemo med ljudmi v tem delu vikariata. Tu sem prihajajo postulantinje iz vseh bližnjih vikariatov. Ko so se tukaj izobrazile, se vrnejo v svoje vikariate nazaj.

Žal da naše novinke še nimajo svojega stanovanja, ampak začasno stanujejo v neki hiši naše kongregacije; ker pač nimamo denarja, da bi zidali novo hišo. Zelo pa to želimo in se zanašamo na božjo Previdnost, da nam bo pomagala. Bog svojih ne zapusti.

»Sreča tvoja še to ni, kar se dobrega naučiš, marveč kar dobrega storiš.«
(Slomšek.)

Temu pismu so novinke priložile še svoje pisanje na vrhovno voditeljico Klaverjeve družbe, ki se takole glasi:

Draga vrhovna predstojnica!

Danes se me male novinke obračamo na Vas vse srečne, ker smo to jutro doživele svojo preobleko in dobile redovna imena. Zdaj smo lastnina Boga, ki je dobri oče vseh ljudi in ki so nam naše ljube sestre Naše ljube Gospe apostolov toliko lepega o njem povedale.

Koliko je tukaj duš, ki še niso tako srečne, da bi poznale svojega nebeškega Očeta, ki jih tako zelo ljubi. Zato smo se mé posvetile Jezusu, da jih bomo učile spoznati Boga. Zato pa moramo zdaj same vedno bolj rasti v ljubezni božji, da bomo kdaj dobre in svete redovnice. Mólimo tudi za vse dobrotnike Klaverjeve družbe in prosimo blagopokojno ustanoviteljico, da nam pomaga, da v svojem poklicu zveste ostanemo.

Gospa vrhovna predstojnica, sprejmite naše spoštovanje in hvaležnost. Srečne novinke domačega noviciata.

Iz misijona sv. Križa

Piše sestra Odilija, misijonarka, Mekading, Afrika.

Prisrčna hvala za podporo, ki ste nam jo poslali. Kako smo bili potrebni pomoči! Mnogo smo molili in opravljali devetdnevnicu k sv. Jožefu. Sv. Antonu pa smo priporočili pošiljko s paketi, ki je na potu in ki nam bo zelo prav prišla. Brez pomoči dobrotnikov ne bi mogli prehraniti ubogih sirot. Čim večje so potrebe, tem bolj zaupamo v Boga.

Misijonska poslopja še vedno niso dovršena. Zdaj bo treba še nove cerkve. Zena poglavarja Soko je bolna in stanuje v bližini samostana, da more vsak dan k sv. obhajilu. Vsak dan jo vidim. Je res lep zgled vsem drugim. Njen mož je velik dobrotnik misijona od prvega začetka dalje. Ljubi Bog nam oba še ohrani!

Misijonski molitveni namen

blagoslovljen po sv. očetu

Za mesec julij: **Priprava najsposobnejših katoliških mladcev v misijonih za opravila Cerkvi in domovini v prid.**

Za mesec avgust: **Prava krščanska vzgoja v družinah novokrščencev.**

Črna sestra poučuje zamorčke.

Cerkev bo kmalu dodelana

Piše p. Ignac Alghisi, misijon Kwajok, Zg. Nil.

Za več mesecev smo morali prekiniti zidanje cerkve zaradi vojnih težkoč. Cerkev pa je bila že s pločevino pokrita in se je vsak dan brala sv. maša v njej. Tlaka še ni bilo, kora tudi še ne, oltarjev ne, klopi, vrat in oken tudi ne.

Ker je blagi dobrotnik poslal še enkrat znatno vsoto, je prevz. škof dal dovoljenje, da se cerkev zida dalje. Napravili smo 20.000 cementnih plošč za tlak, zdaj pa delamo kor in oltarje. Mizarji napravljajo vrata in okna — in tako upamo, da bo v nekaj mesecih cerkev dodelana.

Podobe iz lesa izrezuje nek domač podobar, ki je zelo spreten v tej stroki. Ni sicer pravi umetnik, a izdeluje v tako živih barvah, da so njegove podobe domačinom zelo všeč. Podobe presvetega Srca, Matere božje in sv. Jožefa nas bodo malo stale, pa še voznje ne bo treba plačevati. Ta mož zna tudi slikati in bo cerkev preslikal pod našim nadzorstvom.

Prav vesel Vam lahko povem, da bo cerkev prav lepa. Uradniki jo hvalijo zato, ker tako lepo spada v okolico, misijonarjem je všeč, ker je velika in prostorna. Žal, da še ni posvečena, ker ni oltarjev. Pa treba nam bo le še nekaj mesecev pridnega dela in cerkev bo dovršena.

Nova cerkev je mnogo domačinov privabila, da so prišli k pouku krščanskega nauka, ko so dozdej le od daleč stali. Zdaj pa želijo, da bi bili krščeni. Pravijo, ker je cerkev tako velika, da mora biti to res božja hiša in bo iz nje prišlo vse dobro. Drugi pravijo, ker je toliko kristjanov, da tudi oni ne

smejo ostati ob strani. Zdi se, da je prišel čas, ko bomo uživali sadove dela, ki so ga opravili misijonarji in sestre v teku 17 let.

Ze sedaj si predstavljam dan posvečenja, ko bodo prišli od vseh strani kristjani, celo po 200 km daleč. Misijonarji sosednih misijonov so tudi obljubili, da pridejo, tako tudi državni uradniki. Vsak vaški poglavar bo daroval nekaj živil, da bodo imeli ljudje kaj jesti, ko bodo prišli tako daleč.

Pozneje bomo pred cerkvijo zasadili neke vrste park, okrog in okrog bo pa peljala široka cesta za procesije.

Misijonsko delo lepo uspeva

Piše p. Lyding, misijon Budabiri, Uganda.

Imamo 34 zunanjih misijonskih šol in upamo, da jih bo kmalu še več. V naših gorskih krajih se more potovanje vršiti le peš. Zato je vedno eden misijonarjev na potovanju. Dela imamo čez glavo.

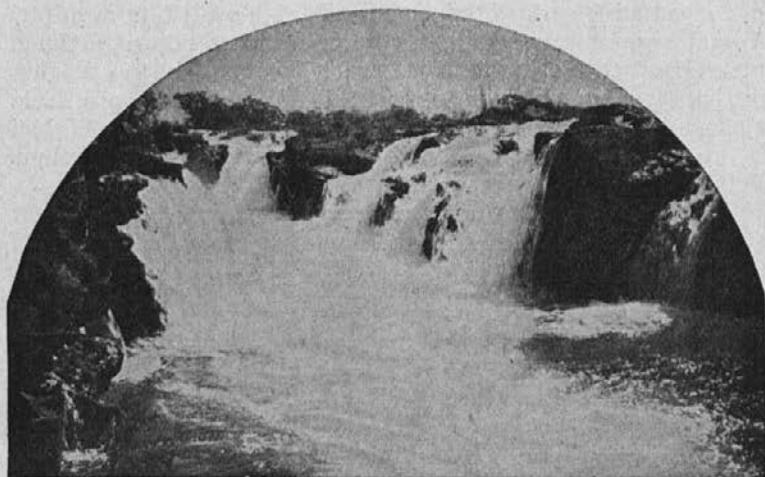
Pri misijonskem delu nam pomagajo pridni zamorski katehisti. Nekoč so poklicali enega naših katehistov k poganu, ki je že umiral. Katehist ga je krstil. Mož pa je nepričakovano ozdravel. Bil je oče številne družine. Dal se je natančno poučiti v verskih resnicah in je poslal tudi svoje otroke v misijon k pouku katekizma. Njegov oženjeni sin, star 30 let, je tudi v misijonu in se pripravlja na sveti krst. Stari oče pa nam je podaril majhno zemljišče za zunanjo šolo, ki jo bo vodil njegov sin katehist.

Ljudje tukaj se oblačijo še vedno v kože živali, ki jih ubijejo na lovu. Zdaj nam je božja Previdnost dala tukaj nov delokrog.

Kotiček naše fare

Piše p. German iz kongregacije Belih očetov, apost. vikariat Nyassa.

Ze zdavnaj sem nameraval napraviti potovanje na severni del naše obširne okolice. Nekoč sem že bil osem dni tam v družbi p. Hovingtona; toda tedaj nisem imel druge naloge, ko da sem opazoval, izpraševal, prav za prav: učil se. To me pa ni zadovoljilo. Ze 15 let sem delal načrte, kako bom prepotoval vse večje kraje, kjer zamorci prebivajo. Slika se mi je poetično porodila pred duhom: peš ali s kolesom, sonce žge, ceste in poti so ozke, preko polj in močvirij, gozdi banan in palm ter mogočne reke. Dan za dnem nikogar drugega videti ko zamorce.

Vodni slap v misijonu Okavango.

Obiskati kristjane, spovedovati, jih potrjevati z besedo in utrditi v ljubezni božji, zdraviti jih in jim oznanjevati sv. evangelij...

Te sanje so se mi izpolnile. 30. julija sem se podal na pot. Osem nosačev domačinov me spremlja. Eden nosi zaboj s cerkvenimi potrebščinami in prenosni oltar, drugi mojo osebno prtljago, ostali nosijo zloženo mizo, stol, posodo s soljo, košare s kuhinjsko posodo, živila itd. Prav zadnji hodi naš Maturino, ki je kuhar in cerkovnik v eni osebi in skrbi, da je v gručici vse v redu. V desnici vihti svetilko, v levici ima posodo s parafinom. Tako bomo 14 dni hodili peš po moji »fari« in pri tem nosili prtljago, kot je navada, na glavi.

Podnevi sem obiskal vse šole po poti, razgovarjal se z vaškimi poglavarji, naučil se nekaj novih izrazov zamorskega jezika, včasih debatiral tudi z drugoverskimi učitelji. Zvečer mi jed dobro tekne, zmolim brevir in potem prisedem, da se kaj razgovorim z domačini, kristjani in tudi pogani. Noč je, gremo spat, čeprav o kakem »sladkem« spanju ni govora.

Tako sem na poti domov preživel v neki vasi precej nemirno noč. Namestnik vaškega poglavarja mi je iz prijaznosti prepustil svojo kočo v prenočevanje. Koča je iz prsti, zamazana znotraj in zunaj. Zunaj kup ilovice, kar znači, da bo treba v kratkem zopet mazati. Sicer pa — ko grem spat, zapazim, da bo z menoj vred prenočevala v koči vsa kokošja družina. Da se ne zamerim gospodarju, nisem hotel pišk in piščancev po-

diti izpod strehe; zlasti, ker so se zadržale dovolj tiho in mirno. Komaj zaspim, kar se vrata v kočo hrupoma odpro. Prižgem električno baterijo in vidim, da je pes, ki ima očitno pravico, da hodi ven in noter in si po mili volji išče svoj prigrizek. Kokoši se vznemirijo, nastane hrup. Pes se je ustrašil luči in jo odkuril. Vrata zaprem in jih znotraj podprem s kolom. Potem ležem in skušam zaspiti.

Toda kmalu na to doživim drugi napad. »No, lepa je ta!« si mislim. Hitro privlečem iz kota zaboj in zabarikadiram vrata.

Okrog 11 me nekaj zbudi. Zdelo se mi je, kot bi nekaj padlo na tla. Posvetim in vidim, da je snop banan, ki je visel na tramu, sedaj razvezan na tleh. Pustim vse v miru in zaspim.

Ob 2 nastane zopet hrup. Dve kokli sta se nekaj sporekli. Dolgo traja, da se umirita. Naposled je zopet vse mirno.

Da bi vsaj komarjev ne bilo! Rekli so mi, da jih tukaj ni, zato sem svojo mrežo pustil na dnu zaboja. Toda pripodili so se od nekod in so me kar zelo nadlegovali. Moral sem si potegniti odejo čez obraz, pa je le malo pomagalo.

Bilo je pol petih zjutraj. Tedaj pa so začeli vsi petelini in vse kokle pozdravljati zarjo tistega dne. Na spanje ni bilo več misliti. Vstanem, in prvo kar sem storil, je bilo, da sem vse kokle in piščance spodil ven.

In kaj sem vse še doživel tiste dni! Več žalostnega ko veselega! Izmed vasi, katere sem prepotoval, jih je večina še popolnoma poganska. Na lastne oči sem gledal grozno dušno zapuščenost teh ljudi, ki naše vere še ne poznajo in nimajo primernih dušnih sredstev, da bi se ustavljali svojim strastem. Deloma nimajo nikakega dušnega vodstva, deloma pa jih njihovi krivoverski voditelji vedoma in namenoma drže v popolni nevednosti. Tedaj sem čutil pomen evangeljskih besed: »Ko je Jezus množico videl, se mu je v srce zasmilila, kajti trudni so bili in zapuščeni kakor ovce brez pastirja.« Pa tudi tistih besed Gospodovih sem se spomnil: »Otroci sveta so modrejši v svojem redu, ko otroci luči.«

Res je, da imamo v teh krajih tudi mi nekaj kristjanov in tudi nekaj šol; toda kako malo je to v primeri s tem, kar imajo drugoverci. Naš škof bi srčno rad vpeljal misijonsko postajo v tem tako oddaljenem kotu naše župnije; celo prostor za zidanje je že kupljen, toda sedanji časi niso ugodni za tako podjetje. Zaenkrat moramo biti zadovoljni, da obdržimo, kar imamo in da pozidamo še nekoliko vaških šol.

V teh krajih je šola vse. Eno šolo postaviš, pa si pridobil vse sosedne vasi za Kristusa. Vaški poglavarji nas vedno nadlegujejo, naj jim pošljemo katehistov, da bodo naučili

Zamorski semenj ob Sahari.

otroke dobro brati in pisati in računati. Ljudje čutijo, da svet vse naokrog napreduje in da prihajajo novi časi tudi za Afriko. Boljši izmed njih tudi slutijo, da je poganstvu odklenkalo, zato se željno ozirajo po boljši veri.

Poleg katoliške vere privlači ljudi zlasti islam. Naši afriški domačini mu radi nasedejo, ker v moralnem oziru tako malo zahteva od njih. Kako me je srce bolelo, ko sem videl, koliko ljudi je zapeljanih po lažnivih obljubah krivih ver.

Da bi odvrnili to silno nevarnost, ki preti 50 tisoč dušam (7 tisoč jih je katoliških), se misijonarji trudimo, da bi povsod vpeljali katoliške šole, kjer ljudje zanje prosijo. Preproste vaške šole so namreč zelo izdatno sredstvo za pridobivanje kristjanov v deželi Nyassa. Tisoče kristjanov bomo z njimi pridobili; tisoče bo osrečil Kristus in njegov nauk po šolah.

Naj bi v teh težkih časih, ko se tudi Evropa odločuje za novi red in novo civilizacijo, katoličani ne pozabili na svojo dolžnost, ki jo imajo do poganskih narodov.

Kratka misijonska poročila

Nežna ljubezen do Marije. Pretekli mesec sem ležal bolan v tukajšnji bolnišnici. Takrat so pripeljali tudi neko zamorsko ženo v bolnišnico, da bi bila operirana. Rekli so ji pred operacijo, da jo bodo omotili s kloroformom. Žena pa je prosila, naj ji dajo nazaj rožni venec, ki so ji ga odvzeli. Dejala je, da je njena navada, da vselej preden zaspi moli rožni venec. Dali so ji torej rožni venec nazaj. In žena je pobožno molila rožni venec ves čas med operacijo in še potem. P. Keane,

misijonar v Vzh. Afriki.

Leoparda je obglavil. Lepo se Vam zahvaljujemo za dar od marca 1941. Zdaj bomo mogli postaviti streho na novo poslopje deškega zavoda. Žal, da je gradivo tako drago.

Nedavno je leopard napadel enega naših dečkov. Dolgo sta se borila, nazadnje je deček leopardu odsekal glavo. Dečka so ranjenega pripeljali v misijonsko lekarno. Celi kosi mesa so mu bili iztrgani z obraza in z udov. Zdaj se mu rane polagoma celijo. — Kmalu po tistem sta nas ostrušila dva leva, ki sta se vsako noč sumljivo približala misijonu. Ko je bil eden ranjen, smo mislili, da bosta kar podivjala. Toda zakurili smo vsako noč ognje in to jih je zadržalo v razdalji. Moramo res postaviti varno poslopje. Prosim, pomagajte nam. — S. Martina, misijonarka v Južni Afriki.

Prisrčna hvala za Vašo pomoč. Ljubi Jezus naj tisočkrat povrne Vam in Vašim sodelavcem, kar ste darovali za našo bolnišnico. Naša bolniška sestra in vsi bolniki Vas lepo pozdravljajo, vsi pa molimo za Vas. Ljubi Bog naj Vam vse obilno poplača.

Tekom leta smo napravile stre 153 bolniških obiskov v oko-

lico. Bog plačaj Vam in vsem dobrotnikom, da molite za nas. Na praznik Vseh svetnikov in naslednji dan je šlo 200 ljudi k prve-mu sv. obhajilu. Mnogo jih je bilo krščenih. S. Akvilina,

misijonarka v Juž. Afriki.

Z božjo pomočjo smo mogli nadaljevati svoje delo. Misijonska misel se lepo razvija. Imamo krščansko občino, ki šteje 2660 kristjanov; 120 katehumenov čaka na sv. krst, drugih 200 bo treba šele izučiti, 5000 poganov pa prihaja k službi božji in pouku. Vendar bo še trajalo leta, da bo ves kraj pokristjanjen. P. Jožef O. S. B.,

Uwemba, Vzh. Afrika.

Hude skrbi. V čimdalje večjih denarnih stiskah sem. Moral sem marsikaj odreči našim misijonom, misijonarjem in celo Jezusu v tabernaklju. Bog daj, da bi mogli preskrbeti vsaj naša najpotrebnejša podjetja. Upam, da bomo mogli vzdržati naše malo semenišče in da ne bo treba gojencev poslati domov. Zaradi Vaše podpore bomo tudi katehistovsko šolo še lahko ohranili. Brez tega bi jo morali zapreti. Kako bo z drugimi misijonskimi napravami, to se bo še videlo. Treba je, da misijonar večkrat obiše zunanje postaje, katehisti prav tako; a bojim se, da ne bo denarja za to. Potem imamo bolnišnico in zavod za gobavce: edina katoliška zavoda v okolici. Še ena zdravnica je pripravljena priti, a sem ji moral pisati, naj še nekoliko počaka, ker ni gotovo, ali bomo mogli še nadalje voditi oba zavoda. Potem imamo več šol, ki jih je treba vzdrževati, ako naj nam naši otroci ne zbeže v nekatoliške šole. Torej: gre za rešitev otroških duš. Bog, nebeški Oče, ki skrbi za ptice pod nebom in lilije na polju, tudi nas misijonarjev ne bo zapustil. Škof Roy,

apost. vikar v Bangveoli.

Deli dobrote še dalje

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za pomoč v težki zadevi. Angela Lužar.

Iskreno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji za srečno prestano operacijo in končanih osem gimnazij. V zahvalo pošiljam botrinski dar dvema zamorčkoma, ki naj se krstita na ime Irma in Blaž.

V zahvalo za uslišano prošnjo pošiljam botrinski dar zamorski deklici, ki naj se krsti na ime Vida. B. E., Podigraie.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledóchowski za ozdravljenje bolezni v grlu in prispevam botrinski dar zamorski deklici na ime Marija Terezija. I. P., Ljubljana.

Služabnica božja Marija Terezija mi je izprosila ljubo zdravje. V zahvalo pošiljam 100 L za najpotrebnejše zamorčke in se služabnici božji še nadalje priporočam. Prosim objave v Odmevu.

M. K., Godovici.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo. V zahvalo pošiljam obljubljeni botrinski dar zamorski deklici, ki naj se krsti na ime Marija Terezija.

Mila Kragelj.

Na priprošnjo služabnice božje Marije Terezije sem bila uslišana v dušnih in telesnih potrebah. V zahvalo pošiljam dar 100 L in se služabnici božji še nadalje priporočam. Prosim objave v »Odmevu«.

Fani Knafelc.

Ob priliki, ko sta bila moj mož in njegov brat v veliki življenjski nevarnosti, sem ju priporočila — Mariji Tereziji Ledóchowski. Obljubila sem, ako jih Bog na njeno priprošnjo reši, botrinski dar trem zamorčkom. Moj mož in njegov brat sta bila rešena in srečno prišla domov. Danes izpolnjujem svojo obljubo in pošiljam botrinski dar štirim zamorčkom, ki naj se krstijo na ime: Avgust, Adolf, Andrej in Marta. Tisočera hvala ljubemu Bogu in zvesti služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski. Prosim, da mojo zahvalo objavite v »Odmevu«, ker sem tako obljubila.

A. A., okraj Logatec.

Iskrena zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišanje v važni zadevi.

J. P., Ljubljana.

Zahvaljujem se priprošnjici Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo. Pošiljam obljubljeni botrinski dar za krst dvema zamorčkoma, ki naj se krstita na ime Janez Krstnik in Marjeta Alakok. Prosim objave v »Odmevu«.

Blatnik I. in B. M. G.

V dušnih in telesnih potrebah sta nam dajala moč in tolažbo molitev in zavest priprošnje naše dobre »afriške mamice« Marije Terezije Ledóchowske in drugih nebeščanov, za kar se iskreno zahvaljujemo.

Družina Podgornik.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za prejeto ljubo zdravje in pošiljam v zahvalo dar.

A. K.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledóchowski za vrnitev zdravja. V boleznih sva s hčerko opravljali devetdnevno in bili sva uslišani. Še nadalje se ji priporočam.

Jančar Frančiška.

Neki sorodnik ni hotel slišati o svetih zakramentih. Priporočala sem ga Mariji Tereziji Ledóchowski in prošnja je bila uslišana. Še več drugih prošenj je bilo uslišanih. Tisočkrat hvala za vse prejete milosti in uslišane prošnje. Neimenovana.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za prejeto milost. Oče L. F., Jurjevica.

Srčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za vrnjeno zdravje moji mami. M. K.

Prisrčna zahvala naši dragi ustanoviteljici, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski in Žalostni Materi božji za veliko prejeto milost in pomoč. Hvaležna pomožna misijonarka.

V zahvalo za dobljeno zdravje pošiljava botrinski dar dvema zamorčkoma na ime Jožef in Marija. J. in M. Muhič.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. Pretila mi je kazen, pa je služabnica božja vso stvar uredila. Prisrčna ji hvala. N. N.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski, sv. Antonu in sv. Mali Tereziji za najden denar in za odvrnitev hude operacije. Še nadalje se priporočamo in pošiljamo v zahvalo botrinski dar dvema zamorčkoma. Rudolf in Frančiška O.

Zahvalim se Mariji Tereziji Ledóchowski, sv. Antonu, sv. Jožefu in Žalostni Materi božji za ozdravljenje moža. S. A.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: K. M., Postumia, v neki važni zadevi. — S. M., Ljubljana, v neki važni zadevi. — Z. J. S., za uslišanje v neki zadevi. — Filip Bizjak, v neki zadevi. — F. P., Sodražica, se priporoča za spreobrnjenje sina in hčere in pošilja botrinski dar na ime Frančiška Ivana. — S. S., Libressina, se iskreno priporoča »mamici zamorčkov«, da bi njega in njegove brate obvarovala vsega hudega na duši in na telesu. Pošilja botrinski dar zamorčku na ime Jožef Stanislav in za en katekizem v zamorskem jeziku. — J. K. se priporoča v dveh važnih zadevah. — F. U. se priporoča za sporazum in ljubi mir v družini in za zdravje. — I. P. se z vsem zaupanjem priporoča za ljubo zdravje in prosi, da bi jo služabnica božja tudi to pot uslišala, kot jo je že v več drugih stiskah.

Pripomba uredništva: Devetdnevnicu za poveličanje služabnice božje Marije Terezije, na prvi strani njena slika, na željo rade volje pošlje Družba sv. Petra Klaverja.

Zahvale. Zahvalim se sv. Antonu Padovanskemu za uslišano prošnjo. Darujem botrinski dar za krst zamorčka na ime Anton Padovanski in se mu še nadalje priporočam. N. P., Vrhnika. — V zahvalo za uslišano prošnjo darujem 50 L za kruh sv. Antona. I. K., Ljubljana.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavnik in lastnik lista: Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košček v Ljubljani. — Tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani. (J. Kramarič).

SPOMNI SE, O PRESLADKO SRCE JEZUSOVO

Spomni se, o presladko Srce Jezusovo, krotko in ponižno, da še nikogar nisi zavrglo, in nikomur prošnje odbilo, če se je v kaki potrebi zatekel k tvojemu božjemu Srcu. S tem zaupanjem navdan prihajam k tebi, o Jezus. K tebi sem pribežal in tvojemu Srcu priporočam svoje zadeve, zlasti tole ... Ne zavrni me, temveč sprejmi me v svojo srčno rano in ne pusti, da bi se kdaj ločil od tebe! Stoj mi na strani v vseh potrebah, posebno v tej, sedaj in vselej, zlasti pa ob smrtni uri. O dobro, sladko, dobrotljivo Srce Jezusovo! Amen.

Presveto Srce Jezusovo, v tebe zaupam!

(300 dni odpustka.)

Podobice z molitvico, kot zgoraj, se dobe pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1. — Cena: 1 izvod 15 cent. Naročite takoj večje število podobice skupaj, n. pr. 50 ali 100 izvodov in jih porazdelite med Vaše prijatelje in znance. Presveto Srce Jezusovo Vam bo povrnilo to delo ljubezni in gorečnosti za njegovo čast.

**Kdor prispeva
za Marije
Terezije sklad**

pomaga pri najnujnejših zadevah naše misijonske naprave. Presveto Srce Jezusovo in služabnica božja Marija Terezija naj vsak najmanjši darček bogato povrne! Prispevke v ta namen sprejema

Družba sv. Petra Klaverja

P o t r e b n o j e

da damo otrokom dobrega, koristnega in vzgojnega berila. V ta namen vam toplo priporočamo ljubki misijonski list za mladino

»Zamorček«

»Zamorček« stane na leto 6 lir. Za tiste, ki naroče večje število skupaj, je za vsakih 10 izvodov en izvod brezplačen.

V s a k a d r u ž i n a

kjer je eden ali več otrok, naj si naroči ta prekoristni, mladinski list. Pa ne samo otroci, tudi odrasli ga radi berejo. — Čč. gg. katehetom in cenj. staršem ta mladinski list toplo priporočamo. Letnik se začne s septembrom. Naslov naročbe glejte na 2. strani ovitka.

Toplo priporočamo

da si nabavite drobno knjižico

»Devetdnevnica pred prvimi petki«

V knjižici najdete tudi več lepih posvetilnih in zadostilnih molitev v čast presv. Srcu Jezusovemu. Prav tako tudi molitev »Darovanje sv. obhajila ob devetih prvih petkih v mesecu«, ki vam bo posebno prav prišla. — Tako vidite, da ta drobna knjižica ni samo primerna za devetdnevnicu, ampak za vsak dan.

Ako knjižice še nimate, naročite takoj nekaj izvodov. — Stane samo 80 cent.; 10 izvodov skupaj stane 7 lir. Naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Svetinjice, rožni venci, škapulirji

Kako dobrodošli so misijonarjem in kako lepo prosijo zanje. Vsak zamorec, ko se začne pripravljati na sveti krst, dobi Marijino svetinjico in jo z veseljem obesi okrog vratu. Na dan sv. krsta jim podari misijonar rožni venec — seveda, ako jih ima. — Tudi tega si zamorec nadenejo okrog vratu in ga molijo vsak dan prav goreče. Dragi misijonski prijatelji, toplo se priporočamo za zgoraj imenovane nabožne predmete, ako vam je mogoče kaj prispevati. — Pošljite, prosimo, na Družbo sv. Petra Klaverja. Naslov glej zgoraj.